

Húsvét utáni IV. vasárnapra

A tévedhetetlen Egyház

K.K.T. Bizonyára láttatok már valamennyien édesanyát, amint gyermekével a karján, áldott szívének gyümölcsét tanítja, oktatja, talán az első szóra, az édesanya, édesapa nevének kimondására. Szívet-lelket megható látvány, mikor az a kis elinduló emberélet, a gyermek tágra nyílt szemmel lesi édesanyját és próbálja az első szavakat utána mondani. Azután telnek a hónapok, az évek, a gyermek nő, értelme kezd bontakozni és kérdés kérdést követ, „Édesanyám, mi ez?, Édesanyám, mi van ebben?, Miért van ez itt?” S az a türelmes édesanya szakít időt arra, hogy magyarázzon, hogy tanítsa a gyermekét. A gyermek pedig megjegyzi, megtanul sok mindent és kételkedés nélkül elfogadja a magyarázatot, mert hiszen az édesanya mondta, a gyermek előtt a legnagyobb tekintély. Ami pedig a kis gyermek számára az édesanya, a keresztény ember számára az Krisztus Egyháza, a tanító, mégpedig a tévedhetetlen tanító Egyház.

Bármennyire is furcsán hangzik a világ fülében, bármennyire is csóválják fejüket egyesek, amikor az Egyház tévedhetetlenségét hallják, mi igenis hirdetjük és valljuk, hogy a mi szent Egyházunk, amikor hit és erkölcs dolgában valamit kijelent, tanít, tanításában tévedhetetlen.

A tudomány, legyen az orvosi vagy csillagászati, tévedhet, az emberek, amikor embertársuk felett ítélnének tévedhetnek. De hogy az Egyház az ő tanításában nem tévedhet, azt józan ésszel könnyű belátni, ha meggondoljuk, hogy Krisztus az ő tanítását minden idők minden embere számára rendelte. Azt akarta, hogy evangéliumát változás és megmásítás nélkül tanítsák tovább, hogy mindenki, aki az ő Egyházának tagja, egy és ugyanazt a hitet tartsa és vallja. De hogyan teljesült volna akarata, ha követőit magukra hagyja, hogy mindenki önmaga döntsön, mit hisz és mit nem hisz, mit tart erkölcsösnek és mit erkölcstelennek. Az emberi ítélet változó az idővel. Amit ma az emberek szentnek tartanak és lelkesednek érte, holnap talán már megmosolyogják és sarokba dobják.

Így vagyunk a tudomány és művészet, a divat és a szokások legtöbbjével. Aztán ha a rendeleteknek és törvényeknek nem volna egy hivatalos értelmezőjük, magyarázójuk, nemde mindenki úgy értelmezné és magyarázná a törvényeket, ahogy neki a legjobban megfelel. Föltételezhető-e most már józan ésszel, hogy éppen Krisztus, az isteni törvényhozó nem gondoskodott volna az ő földi országában arról, hogy parancsait és törvényit egyformán értsék és magyarázzák? Éppen Krisztusnak lett volna mindegy, hogy

a századok, évezredek folyamán az emberek tanítását megváltoztatják, hozzátesznek vagy abból elvesznek? Ugye nem! Tehát a józan emberi ész kívánja és magától értetődőnek tartja, hogy Krisztus tanítását, parancsainak tisztán való megőrzését rábízza valakire, aki ezt hűségesen megőrzi és úgy adja tovább, anélkül, hogy valamit elvenne belőle, vagy hozzáadna. És ez a tanításban tévedhetetlen Egyház. Ezt a tévedhetetlenséget Krisztus megígérte Egyházának több alkalommal is. Amikor apostolainak megparancsolta, hogy hirdessék az ő Evangéliumát, megígérte nekik az állandó velükmaradást is: Elmenvén az egész világra tanítsatok minden népet... és íme én veletek vagyok minden nap a világ végéig. Ha tehát Krisztus az ő tanításának hirdetőivel marad, akkor ezek nem térhetnek el az ő tanításától. Mert abban a pillanatban, amikor a tanító Egyház tévedést hirdetne, vagy tévedés áldozata lenne, nem teljesülne Krisztus ígérete és Krisztus Egyházát éppen a legfontosabb dologban, a hit dolgában cserben hagyná.

Krisztus, az egyház alapítója, megígérte az apostoloknak és azok utódainak a Szentléleknek, az igazság lelkének állandó segítségét: És én kérem az Atyát és más Vigasztalót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké, az igazság Lelkét... ő majd eligazít titeket minden igazságban... és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek. Teljesülne-e Krisztusnak ez az ígérete, ha a Szentlélek csak egyszer, csak egyetlen egyszer is megengedné azt, hogy az Egyház az igazság helyett tévedést hirdetne.

Hányszor fordult elő már a tudomány történetében olyan esetek, hogy lángésznek kikiáltott emberek megdönthetetlennek ítélt tételeikkel együtt a feledés homályába kerültek. Amit ma mint biztos igazságot hirdettek, mint tévedést elvetettek. Ezen nincs mit csodálkoznunk. Sem tudomány sem technika embereit nem biztosított Krisztus tévmentességéről. Bármennyire is előrehaladottak mindezek, mindig fenn áll a veszély a tévedésre, hiszen még a leghíresebb orvos is tévedhet a betegség megállapításában, a leghíresebb csillagvizsgáló is tévedhet a csillagok járásának kiszámításában.

Az Egyház pedig közel 2000 éve tanítja az embereket, de soha olyat nem tanított, amit néhány száz év múlva mint téves tanítást ki kellett volna javítani. Ahogyan azok az egyszerű galileai halászok tanították Krisztus evangéliumát, ugyanazt és ugyanígy tanítjuk azt mi is nektek, ma 1900 év múltán, és ugyanazt fogják tanítani a világ végezetéig, mert az Egyház az igazság oszlopa és Krisztus ígérete alapján benne és vele munkálkodik az igazság lelke, a Szentlélek Úristen.

K.K.T. Légy büszke mindig arra, töltsön el szent büszkeség azért, mert ugyanazt a hitet vallod, amit vallott az első három század 30 vértanú pápája, ezt az igazságot, ezt a hitet vallotta Szent Ágoston püspök: Idők és emberek változnak, a történelem elsöpört és

elsöpörhet népeket, trónusokat, eszméket és tanokat, de az Egyház tanítása nem változott és nem változik semmit, mert Krisztus evangéliuma ugyanaz tegnap és ma és mindörökre.

Katolikus Egyház! Mi tanító Édesanyánk. Mily üde és fiatal a te 2000 éves arcod! Az idő múlik fölötted, a viharok tépáztak, saját gyermekeid rúgtak beléd. De a te arcodra nem gyűrt ráncot sem az idő múlása, sem szemeidet el nem homályosította a gyermekeidért hullatott sok könny. Te megmaradsz örök fiatalnak, mindig élesen látónak, örök igazság oszlopának, mert benned él az éltető, az elevenítő Vigasztaló, fölötted őrködik az, aki nem csalatkozhat, a mindentudó, hatalmas Isten Lelke, a Szentlélek Úristen. Azért hallgatunk mindig és mindenben Egyházunk szavára, mert ami a vándornak a sötét erdőben a csillag, ami a viharban a hánykolódó hajónak a világítótorny, ami a sötét éjszakából ébredező falunak a napfény, az vagy nekünk, katolikus keresztényeknek tévedhetetlen tanító Egyház, vezércsillagunk az élet bizonytalanságában, világító tornyunk, ha alattunk a tenger viharzik és háborog, örökké fénylő napunk az élet egén. Ámen.

Kőröstarján, 1965. május 16.